

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 65 0 P 821716 26 Rev
Sarajevo, 04.03.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Gorana Nezirovića, kao predsjednika vijeća, i Sanele Kovač-Grabonjić i Sanje Jaramaz-Dedić, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D.V. iz G., L.-B., koga zastupa punomoćnik Milo Kovačević iz Zajedničke advokatske kancelarije Kovačević-Đukanović iz Gradiške, protiv tužene Federacije Bosne i Hercegovine, koju zastupa Federalno pravobranilaštvo, radi naknade štete, vrijednost spora 100.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 65 0 P 821716 25 Gž 2 od 05.11.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 04.03.2026. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Prijedlog za delegaciju drugog suda se odbacuje.

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova nastalih u povodu revizije.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 P 821716 25 P 2 od 27.06.2025. godine, odlučeno je kako slijedi:

„Tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Obavezuje se tužena Federacija BIH da tužitelju V.B. na ime naknade štete, u roku od 30 dana, isplati slijedeće iznose:

1. Iznos od 37.011,56 KM (u visini pripadajućih novčanih naknada za period 1.1.2006.-31.12.2008. godine) sa zakonskom zateznom kamatom koja na iznos od 11.330,51 KM teče od 1.1.2007. godine pa do isplate, na iznos od 12.261,65 KM teče od 1.1.2008. godine pa do isplate i na iznos od 13.419,00 KM zakonska zatezna kamata teče od 1.1.2009. godine pa do isplate;

2. Iznos od 13.231,60 KM (u visini pripadajućih troškova parničnog postupka nastalih u predmetu Općinskog suda u Bosanskoj Krupi, broj 18 0 P 002695 09 P) sa zakonskom zateznom kamatom koja na iznos od 7.245,20 KM teče od 1.11.2010. godine pa do isplate, na iznos od 2.993,20 KM teče od 25.10.2013. godine pa do isplate i na iznos od 2.993,20 KM zakonska zatezna kamata teče od 21.12.2016. godine pa do isplate;

3. Iznos od 38.926,32 KM (u visini pripadajućih novčanih naknada za period 1.1.2009.-31.12.2011. godine) sa zakonskom zateznom kamatom koja na iznos od 12.771,69 KM teče od 1.1.2010. godine pa do isplate, na iznos od 12.631,62 KM teče od 1.1.2011. godine pa do isplate i na iznos od 13.523,01 KM zakonska zatezna kamata teče počev od 1.1.2012. godine pa do isplate;

4. Iznos od 12.201,80 KM (u visini pripadajućih troškova parničnog postupka nastalih u predmetu Općinskog suda u Bosanskoj Krupi, broj 18 0 Rs 015189 12 Rs) sa zakonskom zateznom kamatom koja na iznos 5.848,60 KM teče počev od 23.10.2013. godine pa do isplate, na iznos 3.176,60 KM teče od 5.6.2014. godine pa do isplate i na iznos od 3.176,60 KM zakonska zatezna kamata teče od 19.1.2017. godine pa do isplate;

5. Iznos od 36.402,17 KM (u visini pripadajućih novčanih naknada za period od 01.01.2012.-31.12.2014. godine) sa zakonskom zateznom koja na iznos od 12.392,69 KM teče od 1.1.2013. godine pa do isplate, na iznos od 11.399,94 KM teče od 1.1.2014. godine pa do isplate i na iznos od 12.609,54 KM zakonska zatezna kamata teče počev od 1.1.2015. godine pa do isplate; - Iznos od 829,33 KM (u visini jubilarne nagrade) sa zakonskom zateznom kamatom na ovaj iznos počev od 1.1.2015. godine pa do isplate;

6. Iznos od 11.816,35 KM (u visini pripadajućih troškova parničnog postupka nastalih u predmetu Općinskog suda u Bosanskoj Krupi broj 18 0 Rs 028167 14 Rs) sa zakonskom zateznom kamatom koja na iznos od 4.678,75 KM teče od 30.10.2015. godine pa do isplate, na iznos od 3.568,80 KM teče od 22.4.2016. godine pa do isplate i na iznos od 3.568,80 KM zakonska zatezna kamata teče 15.5.2018. godine pa do isplate, uz naknadu troškova postupka“ SE ODBIJA.

Obavezuje se tužitelj da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.079,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 65 0 P 821716 25 Gž 2 od 05.11.2025. godine, žalbe tužitelja i tužene su odbijene i prvostepena presuda potvrđena. Istom presudom odbijeni su zahtjevi tužitelja i tužene za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, drugostepena presuda preinači i usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu cjelokupnih troškova parničnog postupka.

Tužitelj je reviziji podnio i prijedlog za delegaciju drugog suda koji bi odlučio o reviziji (navodeći kao mogućnost Sud BiH ili Vrhovni sud Republike Srpske), iz razloga što se predmet spora odnosi na naknadu štete zbog nezakonitog rada Vrhovnog suda Federacije BiH.

Tuženi nije podnio odgovor na reviziju.

Zahtjev za delegaciju drugog suda je nedozvoljen.

Prema odredbi člana 50. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), Kantonalni sud može, na prijedlog stranke ili nadležnog općinskog suda, odrediti da u pojedinom predmetu postupa drugi stvarno nadležan općinski sud s njegovog područja, ako je očito da će se tako lakše provesti postupak ili ako za to postoje drugi opravdani razlozi., a

¹ “Službene novine F BiH“ broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

stavom 2. istog člana je propisano da Vrhovni sud Federacije može, na prijedlog stranke ili nadležnog suda, odrediti da u pojedinom predmetu postupava stvarno nadležan sud u drugom kantonu ako je očito da će se tako lakše provesti postupak ili ako za to postoje drugi opravdani razlozi. Dakle, u slučaju delegacije dolazi do prenošenja mjesne nadležnosti tako da najviši sud određene vrste, određuje koji će drugi stvarno nadležni sud suditi umjesto onog koji je mjesno i stvarno nadležan po zakonu.

Članom IV.C.1. Ustava Federacije BiH je određeno da sudsku funkciju u Federaciji vrše sudovi Federacije (Ustavni sud, Vrhovni sud i Sud za ljudska prava), kantonalni sudovi i općinski sudovi, dok je odredbom člana 18. Zakona o sudovima u Federaciji Bosne i Hercegovine² propisano da je Vrhovni sud Federacije je najviši žalbeni sud u Federaciji, koji prema odredbi člana 238. ZPP odlučuje o podnesenoj reviziji.

Osnovna pretpostavka za delegaciju jeste postojanje drugog stvarno nadležnog suda za postupanje u određenom predmetu i ta pretpostavka nije ispunjena kada se traži delegacija u predmetu u kojem treba da postupava sud koji je nadležan za odlučivanje o prijedlogu za delegaciju.

U Federaciji Bosne i Hercegovine postoji samo jedan najviši sud koji je stvarno nadležan za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, a to je ovaj revizijski sud čija se delegacija traži, a koji odlučuje u sastavu koji je propisan odredbama ZPP i Zakona o sudovima u Federaciji BiH zbog čega nema ni zakonskog osnova da u ovom predmetu odlučuje sud koji nema nadležnost za vršenje sudske vlasti u Federaciji Bosne i Hercegovine. Istovremeno, ovaj sud sudi u vijeću koje nije odlučivalo o revizijama u predmetima koji se tiču naknade štete u ovom sporu (predmeti broj: 18 0 P 002695 14 Rev, 18 0 Rs 015189 14 Rev i 18 0 Rs 028167 16 Rev).

Ispitujući pobijanu presudu u granicama propisanim odredbom člana 241. stav 1. ZPP, ovaj revizijski sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tužena naknadi štetu zbog nezakonitog rada Vrhovnog suda Federacije BiH koji je odlučivao po njegovim revizijama o pravu na isplatu naknada iz radnog odnosa.

Relevantna činjenična utvrđenja prvostepenog suda, za koje je vezan i revizijski sud (član 240. stav 2. ZPP), mogu se rezimirati na slijedeći način:

Tužitelj je bio sudija Općinskog suda u Bihaću sa prebivalištem u G., a u svojstvu tužitelja je vodio parnične postupke kod Općinskog suda u Bosanskoj Krupi broj 18 0 P 002695 09 P, broj 18 0 Rs 01 5189 12 Rs i broj 18 0 Rs 028167 14 Rs protiv Unsko-Sanskog Kantona kao tuženog, radi isplate naknade toplog obroka, troškova odvojenog života, troškova stanovanja, putnih troškova na relaciji Gradiška-Bihać-Gradiška. Pravosnažnom presudom Općinskog suda u Bosanskoj Krupi broj 18 0 P 002695 09 P od 01.11.2010. godine odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu novčanog iznosa na ime naknade toplog obroka, putnih troškova, troškova za odvojen život od porodice, troškova stanovanja, sve za period od 01.01.2006. godine do 31.12.2008. godine. Presudom Vrhovnog

---

² "Službene novine F BiH" broj: 38/05, 22/06, 63/10, 72/10,7/13,52/14, 85/21

suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 18 0 P 002695 14 Rev od 21.12.2016. godine, odbijena je revizija tužitelja protiv drugostepene presude Kantonalnog suda u Bihaću broj: 18 0 Rs 002695 11 Rsž od 25.10.2013. godine, uz obrazloženje da su nižestepeni sudovi pravilno primijenili odredbu člana 17. Zakona o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine, da se tužitelj neosnovano poziva na Uredbu o naknadama i drugim materijalnim pravima koja nemaju karakter plaće („Službene novine FBiH“ br. 34/04, 56/04, 68/05, 33/06) i da je isključena primjena svih drugih propisa kojima je ova oblast regulisana te da je pozivanje tužitelja na odluku Ustavnog suda Federacije BiH U-28/11 od 24.01.2012. godine neosnovano, jer navedenom odlukom nije utvrđeno njeno retroaktivno važenje i da se na tužbeni zahtjev primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka njegovog potraživanja.

Pravosnažnom presudom Općinskog suda u Bosanskoj Krupi broj 18 0 Rs 015189 12 RS od 23.10.2013. godine odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu naknade ime toplog obroka, putnih troškova na relaciji Bihać-Banja Luka-Gradiška, troškova za odvojeni život od porodice, troškova stanovanja sve za period od 01.01.2009. godine do 31.12.2011. godine. Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 18 0 Rs 015189 14 Rev od 19.01.2017. godine, odbijena je revizija tužitelja izjavljena protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj: 18 0 Rs 015189 14 Rsž od 05.06.2014. godine, a iz razloga što presuda Ustavnog suda broj U-28/11 nema retroaktivno dejstvo nego djeluje *ex nunc*, te da Zakon o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine predstavlja *lex specialis* i da nema mjesta primjeni Uredbe o naknadama i drugim materijalnim pravima koja nemaju karakter plaće.

Pravosnažnom presudom Općinskog suda u Bosanskoj Krupi broj: 18 0 Rs 028167 14 Rs od 30.10.2015. godine, djelimično je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja za naknadu troškova toplog obroka za period od 01.10.2012. do 31.12.2012. godine i za period od 01.01.2013. do 18.07.2013. godine, dok je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev koji se odnosi na naknadu toplog obroka, naknadu putnih troškova u toku sedmičnog odmora, naknadu troškova smještaja, na ime odvojenog života od porodice za period od 01.01.2012. do 31.12.2012. godine i na ime jubilarne nagrade za deset godina neprekidnog rada kod tuženog. Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine 18 0 Rs 028167 16 Rev od 15.05.2018. godine odbijena je presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj: 18 0 Rs 028167 16 Rsž od 22.04.2016. godine navodeći da Zakonom o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca nisu regulisana prava na naknade koje tužitelj potražuje (kojim je odbijen tužbeni zahtjev) navodeći pri tome „da ni revident ne navodi propise po kojima bi se mogli usvojiti zahtjevi koji su odbijeni“ i da Rješenje Općinskog suda u Bihaću broj Su-316/05 od 27.04.2005. godine kojim je priznato pravo na troškove smještaja i za odvojeni život od porodice ne može dovesti do drugačijeg presuđenja jer je to jednostrani akt koji je donesen u ranijem periodu kada nije bio donijet odgovarajući propis koji ovo ne propisuje.

Prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke ukupna potraživanja tužitelja iznose 150.419,53 KM.

Prvostepeni sud je, na osnovu tako utvrđenih činjenica, odbio tužbeni zahtjev tužitelja cijeneći da iz presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine proizilazi da se taj sud pozvao na opće načelo pravne sigurnosti i stav Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine da odluke o neustavnosti nemaju retroaktivno dejstvo, osim ako to nije posebno određeno te da na pravosnažno okončane sudske postupke čak i ako je Ustavni sud u međuvremenu oglosio zakon (ili njegov dio) neustavnim, što ne utiče na postupke koji su završeni prije objave te

odluke, da Ustavni sud FBiH nije dao retroaktivno dejstvo svojoj presudi broj U-28/11 zbog čega nije bilo osnova za poništavanje već donesenih i pravosnažnih odluka zbog čega je Vrhovni sud FBiH odbijao revizije tužitelja – jer nije došlo do povrede prava kroz pogrešnu primjenu materijalnog prava u tada važećem pravnom okviru. Prvostepeni sud zaključuje da nije ovlašten da ocjenjuje zakonitost i pravilnost ranije donesenih pravosnažnih odluka, odnosno ocjenjuje zakonitost i ustavnost presuda koje su donijeli redovni sudovi u ovom postupku, pa je odbio tužbeni zahtjev tužitelja jer nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva da je radnjama tuženog počinjena povreda prava tužitelja koja bi mogla osnovati odgovornost za naknadu štete.

Drugostepeni sud je prihvatio kao pravilne i potpune činjenične i pravne zaključke prvostepenog suda ističući da je bez osnova pozivanje tužitelja na Presudu Evropskog suda za ljudska prava u predmetu Pinkas i ostali, broj 8701/21 od 04.10.2022. godine, koja presuda predstavlja eventualno sudsku praksu, a ne dokaz u smislu odredbi ZPP-a, a ista je (suprotno mišljenju tužitelja) rezultat različitog donošenja sudskih odluka u parničnom predmetu po tužbi sudija u kome nije vođen revizijski postupak pred Vrhovnim sudom FBiH a niti postupak pred Ustavnim sudom BiH, za razliku od predmeta koji su pokrenuli službenici Suda BiH.

Neosnovano tužitelj prigovara da je drugostepena presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članovima 8. i 191. stav 4. ZPP.

Suprotno prigovoru tužitelja, pravilno je drugostepeni sud zaključio da je prvostepeni sud izvedene dokaze cijenio u skladu sa odredbom člana 8. ZPP i na osnovu slobodne ocjene izvedenih dokaza utvrdio pravno relevantne činjenice u ovoj pravnoj stvari. Prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude opisao pojedinačnu ocjenu dokaza, doveo svaki ocijenjeni dokaz u vezu sa drugim dokazima i izveo zaključak o dokazanosti odlučnih činjenica. Nezadovoljstvo tužitelja načinom na koji su nižestepeni sudovi utvrdili činjenično stanje predstavlja izraz njegove subjektivne ocjene izvedenih dokaza, ali ne i prihvatljiv argument o nepravilnoj primjeni člana 8. ZPP od strane nižestepenih sudova. Kako se drugostepena presuda ne može pobijati pozivom na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, to revizijski sud te prigovore ne može razmatrati u okviru revizijskog razloga povrede odredaba parničnog postupka (član 240. stav 2. ZPP).

Pravilnost pobijane presude može se ispitati jer sadrži činjenične i pravne razloge odlučne za ovaj spor, koji su jasni, razumljivi i nisu kontradiktorni sa sadržajem izvedenih dokaza, tako da obrazloženje drugostepene presude odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu postavljen odredbom člana 191. stav 4. ZPP.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je potraživanje tužitelja na ime naknade materijalne štete u iznosu od 150.419,53 KM sa zateznim kamatama. Tužitelj ovakav zahtjev zasniva na tvrdnji da mu je nastala šteta protivpravnom radnjom Vrhovnog suda FBiH jer je sud odbio revizije tužitelja primjenom neustavnog zakona i na taj način legalizirao diskriminaciju, navodeći da je taj sud znao da je zakon koji je primijenio bio neustavan u vrijeme donošenja odluka Vrhovnog suda kao i nižestepenih sudova.

Prema članu IV.C.1. Ustava Federacije BiH, Vrhovni sud vrši sudsku funkciju u Federaciji BiH. Međutim, Ustav Federacije BiH, kao ni Ustav Bosne i Hercegovine, ne sadrži izričitu odredbu koja bi predstavljala ustavnu osnovu kojom bi se uređivala odgovornost države

odnosno Federacije i njenih kantona za štetu, za razliku od Ustava Republike Srpske kojim je predviđeno pravo svakog lica na naknadu štete koju mu nezakonitim ili nepravilnim radom nanese službeno lice ili državni organ odnosno organizacija koja vrši javna ovlaštenja (član 17. stav 1.).

Ni Zakon o sudovima u Federaciji Bosne i Hercegovine ne sadrži odredbu koja propisuje odgovornost za štetu koju u vršenju sudijske dužnosti učini sudija fizičkim ili pravnim licima svojim nezakonitim ili nepravilnim radom. Naime, odredbom člana 59. navedenog zakona propisana je samo odgovornost Federacije, odnosno kantona, zavisno od toga ko osigurava sredstva za rad suda, za štetu koju u vršenju službe učine službenici suda fizičkim ili pravnim licima svojim nezakonitim ili nepravilnim radom. Na teritoriji Bosne i Hercegovine odgovornost države za štetu pričinjenu radom sudova izričito je propisana jedino u Brčko distriktu, gdje je članom 67. stav 1. Zakona o sudovima Brčko distrikta BiH³ propisano da za štetu koju u vršenju službe svojim nezakonitim ili nepravilnim radom predsjednik, sudije, službenici i namještenici suda nanese fizičkoj ili pravnoj osobi tokom obavljanja svojih službenih dužnosti odgovara Brčko distrikt BiH.

Prema odredbi člana 9. stav 1. Zakona o upravi u Federaciji BiH⁴, Federacija, kanton, grad, odnosno općina, u skladu sa zakonom, odgovaraju za štetu koju organ uprave nanese građaninu, pravnom licu ili drugoj osobi nezakonitim ili nepravilnim radom, ovisno od toga ko je osnovao organ uprave, a slična odredbu je sadržana i u članu 60. stav 5. Zakona o državnoj službi Federacije BiH⁵

Ustavni osnov za odgovornost Federacije odnosno kantona za štetu, uprkos izostanku izričite ustavne odredbe, mogao bi se naći u osnovnim odredbama Ustava Federacije BiH, odnosno u načelima jednakosti, vladavine prava te prava na pravično suđenje. U provođenju tih ustavnih načela Federacija i kantoni su odgovorni za naknadu štete građanima i pravnim licima i ta odgovornost proizilazi iz njihove specifične pozicije kao jamaca pravne i stvarne sigurnosti. Radi se o specifičnoj vrsti odgovornosti kojom građani dobijaju zaštitu od rizika štete koju su svojim nezakonitim ili nepravilnim radom prouzrokovali federalni odnosno kantonalni organ vlasti, pa tako i sudovi, kao organi sudske vlasti.

Zbog svega naprijed navedenog, redovni sudovi u Federaciji BiH, pa i sam Ustavni sud Bosne i Hercegovine, zakonski osnov za odgovornost države za štetu zbog nezakonitog ili nepravilnog rada suda nalaze i u odredbi člana 172. Zakona o obligacionim odnosima⁶ (u daljem tekstu: ZOO) prema kojoj su pravna lica odgovorna za štetu koju prouzrokuju njihovi organi.

Nezakonit rad državnog organa je, prema shvatanjima pravne teorije i sudske prakse, rad koji je u suprotnosti sa zakonom i sa moralnim normama koje čine dio javnog poretka. Nepravilan rad je postupanje koje je suprotno pravilima struke, postupanje koje odudara od uobičajene metode rada u državnom tijelu, djelovanje mimo određenog cilja, odnosno postupanje suprotno zahtjevu koji bi normalnim obavljanjem službe ili djelatnosti trebalo ostvariti u javnom interesu.

---

³„Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 18/2020 - prečišćen tekst) .

⁴ „Službene novine Federacije BiH“ broj 28/1997

⁵ „Službene novine Federacije BiH“ br. 29/2003, 23/2004, 39/2004, 54/2004, 67/2005, 8/2006, 77/2006 - odluka US, 34/2010 - odluka US, 45/2010 - dr. zakon, 4/2012, 99/2015 i 9/2017 - odluka US

⁶ „Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85 i 57/89, „Službeni list R BiH“, broj: 2/92 i 13/93 i „Službene novine Federacije BiH“, broj: 29/03 i 42/11

U skladu sa stavovima Evropskog suda pravde izraženim u presudi Brasserie du Pêcheur SA i Factortame (C-46/93 i C-48/93), stanovište je skorije pravne teorije i sudske prakse da se prilikom utvrđivanja postojanja ili nepostojanja odgovornosti države za nepravilan i nezakonit rad državnih organa koji se sastoji u pogrešnoj primjeni prava u upravnom ili sudskom postupku, pojam nezakonitog ili nepravilnog rada cijeni sa aspekta postojanja „dovoljno ozbiljne povrede“. Naime, prema ovom stavu, odgovornost države za štetu usljed pogrešne primjene prava postoji ako su ispunjena tri uslova: 1. ako je svrha pravnog pravila koje je prekršeno - dodjela subjektivnog prava pojedincu, 2. ako je povreda dovoljno ozbiljna i 3. ako postoji uzročna veza između povrede obaveze države i štete koju je pretrpio pojedinac.

Država će biti odgovorna za štetu nastalu na navedeni način ukoliko je povreda pravnih propisa od strane državnog organa bila dovoljno ozbiljna. Pri procjeni ozbiljnosti povrede može se uzeti u obzir jasnoća i preciznost povrijeđenog pravila, mjera diskrecione slobode ostavljene nadležnim tijelima, da li je povreda namjerna ili nenamjerna, da li je pogreška u pravu ispričiva ili ne, te da li se radi o očitom kršenju postojeće prakse.

Pogrešna primjena prava bi se tako mogla smatrati dovoljno ozbiljnom povredom ako je nadležni sud tumačio i primjenjivao propise tako da se to protivi osnovnom pravnom shvatanju i razumijevanju zakona, tj. ako je pogrešno primijenio pravnu normu koja je potpuno jasna, koja ne zahtijeva posebno tumačenje i u čijoj primjeni ranije nije bilo nikakvih dilema, te ako je djelovao na način koji odstupa od onog propisanog i očekivanog u datoj situaciji, bez objektivno prihvatljivog opravdanja.

U konkretnoj pravnoj stvari, iz utvrđenja nižestepenih sudova proizlazi da je Vrhovni sud Federacije BiH, u predmetima broj: 18 0 P 002695 14 Rev od 21.12.2016. godine, 18 0 Rs 015189 14 Rev od 19.01.2017. godine i 18 0 Rs 028167 16 Rev od 15.05.2018. godine postupio u okviru svojih zakonskih ovlaštenja nalazeći je u periodu na koji su se odnosili tužbeni zahtjevi bio na snazi Zakon o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine⁷ u kojem nije bilo propisano pravo sudija na isplatu naknade toplog obroka, naknade troškova za odvojeni život od porodice, naknade troškova smještaja, te da je članom 17. citiranog zakona propisano da odredbe sadržane u drugim zakonima, propisima ili odlukama Federacije Bosne i Hercegovine, koje su u suprotnosti s odredbama ovog zakona, prestaju važiti danom stupanja na snagu ovog zakona. Ustavni sud Federacije Bosne je donio presudu br. U-28/11 od 24.01.2012. godine, kojom se utvrđuje da Zakon o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine, u dijelu koji se odnosi na naknade sudija, tužilaca i stručnih saradnika, nije u saglasnosti sa Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine i naloženo je Parlamentu FBiH da u roku od šest mjeseci od dana objavljivanja ove presude u “Službenim novinama Federacije BiH” dopuni Zakon i reguliše prava sudija, tužilaca i stručnih saradnika na: naknadu za troškove ishrane; naknadu troškova prijevoza na posao i sa posla; naknadu za prekovremeni rad, rad u neradne dane, noćni rad i rad u dane državnih praznika; naknadu zbog bolesti ili povrede; naknadu troškova za slučaj smrti, teške bolesti ili invalidnosti; naknadu za porodijski dopust i na otpremninu prilikom odlaska u penziju kao i ostalim budžetskim korisnicima, dok je odbijen dio zahtjeva za utvrđivanje naknada za odvojeni život, za troškove selidbe i za jubilarnu nagradu. Radi izvršenja Odluke Ustavnog suda FBiH, Parlament FBiH je usvojio Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji BiH⁸, koji je stupio na snagu 08.07.2013. godine i koji je u odredbama čl. 6a i 6b regulisao pravo sudija na naknadu toplog obroka i troškove prevoza na posao i sa posla, dok

⁷ Sl. novine FBiH br. 72/05 i 22/09

⁸ Sl. novine FBiH br. 55/13

pravo na naknadu za odvojeni život, kao i pravo na naknadu troškova smještaja, nije regulisano ovim zakonom.

Vrhovni sud Federacije je odbio revizije tužitelja nalazeći da je Zakon o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji BiH *lex specialis*, te da nema mjesta primjeni drugih propisa u utuženom vremenskom periodu niti da taj zakon ima retroaktivno dejstvo.

Ustavi sud Bosne i Hercegovine je u Odluci o dopustivosti i meritumu AP-2656/09 od 5. 11.2013. godine razmotrio pitanje primjene navedenog zakona pa je u tački 29. Odluke navedeno da je "radi izvršenja odluke Ustavnog suda FBiH, Parlament FBiH je donio Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o plaćama i drugim naknadama („Službene novine FBiH“ broj 55/13) koji je stupio na snagu 18. jula 2013. godine. Odredbama člana 6a. i 6b. navedenog zakona propisane su naknade za ishranu i prevoz tužiocima. Dakle, odredbama navedenog zakona tužiocima je regulirano pravo na prevoz i ishranu. Međutim, navedeni zakon nema retroaktivno dejstvo, već djeluje *ex nunc*." Isti zaključak je Ustavni sud BiH ponovio u Odlukama o dopustivosti i meritumu AP-2862/10 od 15. 01.2014. godine, AP-4148/12 od 17.06. 2015. godine, AP-2320/16 od 22.12.2016. godine, nalazeći da u razlozima odluka redovnih sudova ne može naći elemente koji bi ukazivali na nepravilnost ili arbitrarnost u donošenju osporenih odluka, odnosno da apelanti nisu ponudili relevantne argumente koji bi opravdali njihove tvrdnje da je na bilo koji način došlo do povrede ustavnih prava na koja su se pozvali, osim što su nezadovoljni rezultatom postupaka u kojima su donesene osporene odluke.

Kako Vrhovni sud Federacije BiH u spornim presudama nije tumačio i primijenio propise koji su protivni pravnom shvatanju i razumijevanju zakona, niti je odstupio od dotadašnje sudske prakse, koja je identična sa odlukama Ustavnog suda BiH po pitanju dejstva Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca, to i po ocjeni ovog suda, tužitelj nije dokazao postojanje propusta na strani suda koji se može smatrati dovoljno ozbiljnom povredom koja bi mogla predstavljati osnov za odštetnu odgovornost tužene.

Presuda ovog suda broj: 29 0 Rs 041371 25 Rev od 08.04.20205. godine, kao i presuda Evropskog suda za ljudska prava u predmetu Pinkas i drugi protiv Bosne i Hercegovine, aplikacija broj 8701/21 od 03.10.2022. godine, na koje se tužitelj poziva, ne predstavljaju relevantne primjere različite sudske prakse za rješavanje ovog spora jer su odluke ovog suda, za koje tužitelj smatra da imaju štetni karakter, donesene znatno prije odluka na koje tužitelj ukazuje.

Shodno svemu navedenom, pravilno su nižestepeni sudovi utvrdili da tužitelj nije dokazao da je u postupanju suda bilo elemenata protivpravnosti, pa suprotno navodima revizije, ni po ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju nije ostvarena pretpostavka odgovornosti tužene za štetu po osnovu odredbe člana 172. Zakona o obligacionim odnosima.

Ostali revizijski navodi nisu od odlučnog značenja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP).

Imajući u vidu naprijed navedeno, ovaj sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, pa kako nije utvrđeno ni postojanje razloga na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, reviziju je na osnovu odredbe člana 248. ZPP valjalo odbiti kao neosnovanu.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava revizije odbijen je na osnovu odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP jer tužitelj nije postigao uspjeh u revizijskom postupku.

Predsjednik vijeća
Goran Nezirović, s.r.